

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

CİLT I

'Diriliş'

Bölüm I

~Eden onun eşsiz güzelliğiydi. Sakin bir sisle kaplı, huzurlu dağ ormanı...

Kusursuz ve bozulmamış bir cennet, hatta bozulmamış bir yaratılış olarak hizmet etmişti . Gürültülü kuşlar yemyeşil bir örtünün içinde çırpınıyor, sabah güneşi ağaç tepelerinden süzülerek sisin içinden eğik ışık huzmeleri saçıyordu. Sonra tekrar, sis, kökleri ve kurtçukları inceleyen dolaşan bir hayvan için aralanıyor, sonra yarattığı tekrar yutuyor ve eskiden olduğu gibi, kırılmamış, saydam bir duvar haline geliyordu. Tek bir yaprak, güneş ışınları arasında tembelce kıvrılarak sisin içinde kayboluyordu. Bir ilk yaprak arkadan süzüldü, sonra bir diğeri daha. Kuşlar sustu, güneş ışığı azaldı.

Ve böylece başladı.

Sis, kaçışan vahşi hayvanlarla birlikte çalkalanmaya başladı ve yapraklar, dallar ve tüyler yağmur gibi yağdı.

Ağaçlar, gökyüzüne doğru fırlayan parlak kuş sürüleri gibi alevlendi. Dağlar gürlendi ve ağaçlar sallandı, yeryüzü vurulmuş bir gong gibi çınladı. Bu uğursuz çan sesinin doruk noktasında, korkunç kanatlı varlıkların bir sürüsü dağın tepesinden aşağıya doğru hücum etti. Bazıları, Kikloplar, ağaçlar kadar uzundu. Diğerleri, Kimera benzeri yaratıklar, bir insan çocuğundan daha uzun değildi. Hepsi savaş kıyafetleri giymişti, zarımsı kanatları telaşla çırpınıyor, pençeleri kılıçları ve kalkanları kavriyordu. Binlerce melek, dev ve grotesk yaratıktan oluşan Grigori, Nephilim, Eljo, Gorgon, Titanlar ve Kikloplar, dağın yamacından birlikte, bir yıkım çığının çağlayan bir dalgası gibi aşağıya doğru aktı. Gürleyen alevlerin ön safında, tamamen siyah gözlü bir melek grubu, inen kalabalığı gölgeli vadiye doğru yönlendirdi, yamaç boyunca geniş bir alan açarak ormanı düzleştirdi. O kutsal olmayan lejyonun ardından ayakta kalan hiçbir can. Sonra, geldiği gibi hızla da kargaşa ortadan kayboldu.

Yıkıma uğramış manzarayı, o zamandan beri yaşanan tahribat kadar tam bir sessizlik kapladı. Nihayet, ikinci bir kalabalığın geçişiyle yeryüzü inlemeye başlarken gong yankılandı. Dağın karşısından, ilk orduyla hemen hemen aynı şekilde giyinmiş, ancak tamamen farklı bir tür olarak sınıflandırılmayı gerektirecek kadar farklı olan başka bir melek lejyonu geliyordu. Bu yaratıklar, iblislerden ziyade iri erkek ve kadınlara benziyordu. Gözleri aynı derecede simsiyah olmasına rağmen, öfkeden çok kararlılık içindeydiler.

Yaratıklar topluluğu dağın zirvesinde durup aşağıdaki yıkımı inceledi. Baş melek Mikail döndü ve binlerce kişilik bir koro gibi bir sesle konuştu. "Burada bir aldatmaca örülmüş — hala oradalar!" Aşağıdaki görünüşte terk edilmiş yamaca dönerek bağırdı: "Semjaza, huzur bulamayacaksın! Büyünü boz!" "Cerberus! Araquel!" Cevap gelmedi. "Kendinizi gösterin! Tahtın emriyle!" diye kükredi melek.

Gökyüzünden iki melek ordusu daha indi, sayıları neredeyse tüm dünyayı kaplıyordu. Güneş, Mikail'in ordusunun arasında aydınlanmadan önce parlıyordu. Bunlar Cebrail ve Rafael'in ordularıydı. Mikail onlara şöyle seslendi: "Semjaza ve lejyonları aşağıdadır." Cerberus da bize ihanet etti, çünkü saflarını şu kişilerle birleştirdi—"

Aniden, devrilmiş bir ağaç Melek Araquel'e dönüştü ve Michael'a doğru hızla ilerlerken gerçek formunu ortaya çıkardı.

"Michael!" diye uyardı Raphael.

Michael döndü ve tek bir hareketle kılıcını havaya savurdu. Araquel üzerine atıldı, kılıcıyla ona saldırdı ve kılıcı ona saplanırken bile çığlık attı. Yere düştü ve eriyen toz parçacıklarından oluşan öfkeli bir buluta dönüşerek patladı.

"Semjaza!" diye bağırdı Michael. "Aldatmacanız sizi yargıdan muaf tutmayacak."

Açıklığa adım attı. "Burada başka bir kapı daha olacak," diye haykırdı Michael, kılıcını yere saplayarak. Michael parlak kılıcı çektiğinde dağ tekrar sarsıldı, yaralı topraktan kan fışkırdı.

Havayı yırtan bir çığlık duyuldu ve bir kaya parçası gibi görünen şey, göğsündeki açık bir yarayı tutan, sendeleyeyen Semjaza'nın figürüne dönüştü. "Cerberus!" diye bağırdı. " Kılıcı kır! Yarayı kapat!" Semjaza yere düşerken, büyüsü bozuldu ve manzara değişti. Devrilmiş ağaçların ve kayaların dağınık bir şekilde yattığı yerde, şimdi binlerce iblis, harap olmuş dağ yamacında çömelmiş halde duruyordu . Aniden, içlerinden biri dağın yamacından yukarı doğru hızla yükseldi: üç köpek başlı, dişlerini gıcırdatan ve yılan gibi kırbaç gibi sallanan kuyruklu korkunç bir melek—Cerberus. Rüzgarlar fırtına şiddetiyle esti ve bulutlar hızla kararan gökyüzünü kapladı.

"Ezequeel!" diye bağırdı Semjaza. "Bulutlar! Kılıcı kırın!" Semjaza kısa bir mesafe yuvarlandı , öldü ve bir toz bulutuna dönüştü. Semjaza'nın ordusu saldırıya geçti, Cerberus'u takip ederek dağın yamacından Michael'a doğru ilerliyorlardı. Dağın tepesindeki üç lejyon sakince geri çekildi, diz çöktü ve başlarını eğdi. Dönen bulutlardan siyah bir girdap indi ve yeryüzüne doğru düştü. Yer sarsıldı ve Michael'ın kılıcının açtığı kanayan yaradan bir kaya yükseldi. Girdap, pürüzlü taşı sardı ve onu siyah boyadı, hareketin şiddetiyle taşı şekillendirdi ve üzerine yazılar kazıdı. Kaostan , beş yüzeyine yüzlerce sıra karmaşık dairesel ve doğrusal sembol kazınmış cilalı bir dikdörtgen ortaya çıktı.

Ortaya çıkan monolit, Cerberus'un ilerleyişini bozguna çevirdi. Saldıran lejyon tek vücut halinde dönüp dağdan aşağı doğru koştu, kara gözlerindeki kan arzusu yerini dehşete bıraktı , ama artık çok geçti. Kapı tamamlanmıştı. Kaçan melekler, sanki hava yapışkan bir hal almış gibi yavaşladılar, sonra da kaçmak için mücadele ederken durdular. Kasırga onları içine çekti, her biri monolit tarafından yutulana kadar onları amansızca kalbine doğru sürükledi . Sonuncusu da kaybolduğunda, monolit'in kalbi yanıp kül oldu ve merkezinde büyük bir delik bıraktı. Girdap gökyüzüne yükseldi ve bulutlar dönüşlerini yavaşlattı. Sessizlikte, melekler yeni yapılmış kapıdan yükselen buharın tıslamasını duyabiliyorlardı.

Pürüzsüz siyah monolit, on fit yüksekliğinde, beş fit genişliğinde ve iki fit derinliğindeydi; görünen her santimetrekaresi meleklerin ve Tanrı'nın dilindeki ayetlerle kaplıydı. Monolitin cam gibi siyah yüzeyi, en iyi ayna kadar kusursuz derecede pürüzsüzdü ve ortadaki delik, bir ayak genişliğinde ve taşın enine oyulmuş haliyle kusursuz bir şekle sahipti. Taş mühür mükemmeldi.

Diz çökmüş melekler ayağa kalktı. Mikail, Cebrail'e döndü. "Geri kalan Gözcüler Uhr tepelerinde gizlenmiş durumda." Cebrail kılıcını okşadı ve dağın yamacına doğru ilerledi. "Gabriel," diye seslendi Michael arkasından.

Gabriel, adımlarını yavaşlatmadan omzunun üzerinden baktı, Michael ise ekledi: "Onlar kendi kılıçlarıyla, tahtın emriyle öldürülmeliler ." Gabriel onaylayıcı bir şekilde elini salladı, büyük bir taşın üzerine atladı ve lejyonunun başlarının üzerinden kükredi: " Uhr vadisine! Son Grigori'ye!" Gabriel, lejyonunu sıkıca peşinden sürükleyerek batı ufkuna doğru hızla ilerledi .

"Peki Azazel nereye kaçtı, Michael?" diye sordu Rafael, sesi çokluğun izlerini taşıyordu. Michael, "Haradan'ın çöl dağlarına uçtu," diye yanıtladı. "Yemin etti ."

Lucifael ile bir ittifak. Azazel, daha büyük sayılarda korunma karşılığında taht üzerindeki iddiasını destekliyor ." Michael, tıslayan monolit'i inceledi. İkisi taş mührün etrafında dönerken Michael devam etti, "Ve Batarel'in çok sayıdaki lejyonu yakında onun saflarını dolduracak."

Michael birden durdu ve Raphael'e baktı; endişeli bir kaş çatması vardı. " Eğer birleşirlerse, Lucifael ihtiyaç duyduğu sayıya ulaşır. Nephilimler de onun saflarını güçlendirir; ve o her şeyden çok tahtı ister ."

Rafael döndü ve muazzam göksel kılıç ve kanat saflarının üzerinde kükredi: " Batarel'in lejyonlarına ve kalan Nephilim ordularına karşı harekete geçiyoruz!" Meleklerin yarısı doğru göklerine doğru fırladı ve Rafael'in arkasında hava saflarını sıklaştırdı.

Michael daha sonra kalanlara şu emri verdi: "Lucifael'in yeni lejyonlarına karşı saldırılar için saf tutunun! Bizi bekliyor; ancak Taht yolumuzu aydınlatıyor! Daha önce olduğu gibi, önce devleri ve dünyevi iblisleri öldürüyoruz. Tek vücut halinde hareket ediyoruz —gecikmeyin!" Michael'ın arkasında, ayakta duran mührü terk ederek, beyaz kanatlı ve parıldayan zırhlı bir bulut gökyüzüne yükseldi.

Ve böylece mühür neredeyse alt yüz yüzyıl boyunca ayakta kaldı, zamanla ve doğanın etkisiyle toz, ardından da toprak ve kaya katmanlarıyla örtülerek uzun süre gizlendi. Asya kıtasının içinde kabuk bağlamış halde, on yıllar birbirini kovalayan Çin mayıs sinekleri gibi uykuda kaldı.

Dünyevi işlere göz kulak olan Gözcüler ve Grigori meleklerinin düşüşüyle, yeryüzünün yönetimini üstlenecek tek kişi İnsan kaldı. Ve bunu birçok nesil boyunca yaptı. Sonra, insan bahçelerinde çalışırken, gömülü kapıyı tesadüfen keşfetti. Bunu bilerek... İlahi bir kökene sahip olduğuna inanarak, yüzyılları silip onu kutsal bir yere yerleştirdi ve üzerine bir tapınak inşa etti. Yarım milenyum daha boyunca bu eseri gizli tuttu, ona tapındı ve Hayatını bunun üzerine kurdu ; ta ki mührü açacak kadar bilgili hale geldiği ama yine de bunu denemeye kalkışacak kadar aptal kaldığı güne kadar .

~*~

Orta Çin ~ Haziran 1331

Yüzlerce güvercin, süslü bir Çin tapınağının devasa çatısında sıralanmış, seyrek çatı çıkıntılarında daha fazlasını ele geçirmek için birbirlerini gagalayıp gıdaklıyorlardı. Ve yine, kalabalık sırtın arasından tek bir kuş kanat çırpılarak havalandı, geniş bir daire çizdi ve tekrar sürüye katıldı. Kalabalık, kitlenin içinde kayboluyordu. Çıkıntının altında, on yıllarca birikmiş güvercin dışkısı taş yüzeyleri gri ve beyaz çizgilerle kaplamıştı. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş platformların üzerine yerleştirilmiş taş heykeller, güvercin yuvasından dışarı doğru çıkıntı yapıyordu. Her biri, dört ayak yüksekliğinde ve zarımsı, yarasa benzeri kanatlara sahip grotesk bir taş canavarı tasvir ediyordu.

Bu taş heykellerin bazıları ejderha benzeriydi, bazıları yarı insan yarı hayvan, bazıları ise insansı ama ilkel bir görünüme sahipti. Bazıları kanatlarını açarak çömelmişti, bazıları ise kanatlarını katlayıp bükmüştü; ayrıca bu iki durumun çeşitli kombinasyonları da mevcuttu. Heykellerin detayları ve rastgele duruşları o kadar gerçekçiydi ki, sanki gerçekmiş gibi duruyorlardı. Taşa hapsolmuş canlı varlıklardı. Her yöne doğru uzanarak tapınağın tüm tepesini kapladılar.

Tapınak, bin yıl önce yontulmuş düzensiz taş levhalardan oluşmuş, oldukça eski bir yapıydı. Uçan cinleri tasvir eden aşınmış oymalar yapının dış duvarlarını kaplıyordu; en bol olanı, kanatları açık bir ejderha ikonasıydı ve ortak bir merkezi paylaşan üç daireyle tamamen çevriliydi. Tapınak cephesinde üç kemerli giriş bulunuyordu; ortadaki kemer, yanlarındaki kemerlerden daha yüksekti. Her bir kemerin sol kenarını, kanatlı aslan benzeri yaratıkları tasvir eden üç adet sekiz fit yüksekliğinde taş oyma koruyordu ve her bir kemerin üzerinde farklı bir Çince yazıt kazınmıştı. Sağdan sola doğru okunduğunda, tamamlanmış metin şu şekilde ifade edilebilirdi: 'Uçan Ejderha Tapınağı'.

Bakımlı bahçeler tapınağı çevreliyordu ve kambur şeklindeki tik ağacından köprüler ileri geri kıvrılıyordu. Kıvrımlı bir derenin karşısında. İç bahçenin bonsai ağaçları ve kayalarının ötesinde, meyve ve fındık ağaçlarından oluşan bahçeler ve küçük yaprak döken ağaç koruları, daha vahşi dağ ormanlarına yerini bırakıyordu. Bu düzenlenmiş bahçelerin ve evcilleştirilmemiş ormanların kenarında, eski, yerli bir ginkgo ağacına tünemiş bir Çin ardıç kuşu, orta sabah güneşi yolları ve havuzları benek benek aydınlatırken, havayı sakın tonlarla dolduruyordu .

Siyah cübbeli keşişlerden oluşan bir sıra ormandan çıktı ve taşların üzerinden ağırbaşlı bir şekilde ilerledi.

Binaya giden patika. Başları öne eğik, elleri önlerinde kenetlenmiş halde sis gibi yolda süzöldüler. Ölüm sessizliğinde tapınağa girdiler. İçeride, her yatay yüzeyde sayısız mum yanıyordu ve delikli kaplardan tatlı tütsü dumanı yükseliyordu. Mumlar ve tütsü , tapınak duvarlarının içindeki atmosfere yoğun bir maneviyat havası katıyordu . İpek giysili keşişler , her biri bir öncekinden daha büyük olan üç ardışık odadan geçtiler. Bunlardan sonuncusu...

Çok geniş ve içbükey tavanı rahiplerin çok yukarısına kadar uzanıyordu. Uçan hayvanların gravürleri vardı. Tavanın kubbesini çevreliyordu. Sayısız kesişen çizgi ve yazı, kavisli yüzeyini işaretleyerek, gökyüzünün ayrıntılı bir astrolojik haritasına benziyordu.

Odanın ortasındaki cilalı zemine mükemmel simetrik, yuvarlak bir delik açılmıştı . Çukur büyüktü, yaklaşık on üç fit derinliğindeydi. Tapınağın zemini gibi, deliğin silindirik duvarı da pürüzsüz ve cilalıydı ve deliğin merkezinde, tapınak zemininden on üç fit aşağıda, taş mühür duruyordu. Altmış bin yıl geçmesine rağmen , Kapı Taşı , Gözcüler'i ve gökyüzünün büyük bir bölümünü yuttuğu günkü gibi kusursuz ve bozulmamış bir şekilde duruyordu .

Dört bitkin rahip, çukurun kenarına yakın bir yerde oturuyordu; bacaklarını katlamış, cübbelerini omuzlarından çekerek dar göğüslerini ve ince kollarını ortaya çıkarmışlardı; bu bitkin halleri uzun süreli oruç tutmanın kanıtıydı. Gergin boyunlarında ve kemikli kaburgalarında ter parıldıyordu ve çukurlaşmış göz yuvalarının dibinde gözleri yanarken heykeller gibi oturmuşlardı. Derin bir meditasyon halindeydiler. Keşişlerden oluşan alay, dört rahibin etrafını sardı, sonra omuz omuza oturarak rahiplerin ve çukurun etrafında sağlam bir duvar oluşturdu. Daha fazla keşiş geldikçe ikinci bir çember, ardından üçüncü bir çember oluşturdu ve böylece meditasyon yapan kutsal adamlardan oluşan üç eş merkezli halka odayı doldurdu. Derin sessizlikte, yanık mumların ara sıra cızırtıları, uzaktan gelen gök gürültüsü sesleriyle birlikte kubbenin içinden hafifçe yankılanıyordu .

Kısa süre sonra üç rahip daha alana girdi. İki büyük mumlar taşıyordu, üçüncüsü ise aralarında yürüyordu; bu rahip taze kan kadar kırmızı bir cübbe giymişti. Elinde eski, rulo halinde bir parşömen taşıyordu. Üç rahip keşişlerin çemberinin ötesinde durdu ve kırmızı giysili rahip parşömeni açarak Çince yazılar içeren sütunları ortaya çıkardı. Parşömen, Kapı Taşı'nın yüzeylerine kazınmış ayetlerin çevirilerini içeriyordu .

Tapınağın dışında, çevresinde duyulan tek ses, sakın derenin şırıltısıydı . Ardıç kuşu aniden havalandı, bahçe çiçeklerinin arasında bir arıyı kovalıyordu. Şarkıcı kuşun gagası arıyı havada yakaladığı anda bir patlama oldu ve anında bir şey koptu.

Tapınağın kubbesi paramparça oldu ve taş parçaları yüzlerce metre havaya fırladı. Patlamanın şiddeti o kadar büyüktü ki, en yakın ağaçların yapraklarını döktü ve granit taş parçaları ile insan kemikleri kavrulmuş gövdelerine saplandı. Devasa taş parçaları bahçeye yağdı, dalları kırdı ve çukurlar açtı. Özenle tırmıklanmış toprak. Yükselen toz ve kül, arazinin üzerinden hızla geçerek, tıpkı yükselen bir volkanik akıntı gibi tüm dağ yamacından aşağı yuvarlandı.

Tapınağın kalıntıları şiddetli bir ısı yayarak, ayakta kalan taşları çatlatıyordu.

Ve sıcaklık yükselmeye devam etti, ta ki tapınağın merkezindeki düz çukurun kenarları sızan özsu gibi sıvılaşıpaya kadar. Tapınağı çevreleyen kavrulmuş ağaçlar alev aldı . Hasar görmemiş Kapı Taşı, kraterin merkezinden göze çarpıyordu. Taşın kalbindeki delik, yoğun ve opak bir safra siyahı sisle kaplandı ve bu sis çalkalanmaya başladı.

Gatestone'dan kükürtlü gazlar kadar yoğun, yapışkan ve aşındırıcı bir bulut gibi duman yayılıyordu.

Bulut kraterden yükseldi ve daha hafif küllerin altında sürüklenirken yere yakın seyretti. Dağılmadı, aksine tek bir kaynayan kütle halinde toplanarak ortalığı yaktı. Bahçenin yeşilliğini ardında bıraktı. Sonra, bozulmamış bir açıklıkta durdu ve kısa bir süre yerinde döndükten sonra kendi içine kıvrılarak merkezinde birleşti. Derin kümülüs bulutlarında bir fırtınayı andıran ışık yayları, kütlelerin derinliklerinde bir şekil alırken parladı . İlk başta bir gölge olan bu şekil, yoğunluk ve yapı kazanarak sonunda ten rengine dönüştü . Bulut inceleyerek, geniş zarımsı kanatlara sahip çıplak bir kadını ortaya çıkardı. Bel hizasına kadar uzanan saçları abanoz oniks kadar siyah ve ipek iplik kadar inceydi. Gözleri ve tırnakları da aynı şekilde siyah ve parıldayan Gatestone yüzüyle, neredeyse saydam, ölüm kadar solgun teniyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Melekvari Güzelliği, Havva'nın bile kıskanabileceği düzeyde değildi. O, kutsal olmayan Lucifael, Ejderha , büyüleyici Lilith, parlak Sabah Yıldızı, kadim Heylel ve Cehennem'in Ana Şeytanıydı— çağlar boyunca aktarılan binlerce isim. Lucifael'in maddeleşmiş ruhu birçok kadının sesiyle tükürdü, "Bir! İki tane kaldı," diye iç çekti, yıkımı dikkatle incelerken.

Etrafında, dağılan sis, bir kâbusun manzarasını ortaya koyuyordu. Tapınak alanı, dumanı tüten, cesetlerle dolu bir harabeydi. Tapınağın parlayan kalıntılarını simsiyah bir alan çevreliyordu ve dış bahçeler susuzluktan ölmek üzere, yanmış ve dümdüz bir halde yatıyordu. Derenin üzerinden, şimdi is ve kömürle kaplı, simsiyah bir buhar yükseliyordu. Bonsai ağaçları çitirdiyor, yanıyor ve ara sıra birer birer kül ve cüruf haline geliyorlardı durmak.

Lucifael öne çıktı ve yerden ölü bir güvercin aldı. Kuşu okşadı. Şefkatli bir ruh. "Henüz değil, canım," diye fısıldadı. "Gel." Kuş birden canlandı, başı boynu kırılmış gibi sallanıyordu. Onu okşadı. "Gerçekten. Geri gel, küçük." "Bir." Gözleri yavaşça açıldı ve onun gözleriyle buluştu. Çırpındı ve o da boynunu kavradı. Kuşu yüzüne yaklaştırdı, derin bir nefes aldı ve çırpınan kuşun üzerine yoğun, kükürtlü bir bulut üfledi. Tüyleri sarı renkte parladı.

O iğrenç dumanın içinde, yeryüzündeki hemen her canlı için yok oluşun tohumları yatıyordu ; çünkü Asya'nın yüzünü ve sonunda Avrupa'nın büyük bir bölümünü çürütecek kadar iğrenç, ölümcül bir mikrop taşıyordu. Bu mikrop, Kara Veba'nın ta kendisi olan Yersenia Pestis'ti . Lucifael sırttı ve kuşa, "Dinle beni küçük kuş. İnsanlara sözümü ilet; yakında gelip bana ait olanı geri alacağım," dedi. Güvercini havaya fırlattı. Güvercin daire çizerek güneye doğru uçuştu, bu sırada Lucifael yuvarlanan bir kül bulutuna dönüştü ve ardından bir karga suretine büründü. Dumanlı yüz, arazide hızla ilerledi ve Kapı Taşı'nın deliğinden içeri daldı.

Güvercin beceriksizce ve düzensiz bir şekilde dağ yamacı boyunca havada dönerek ovaya doğru uçuştu. Gölgesi küçük bir yerleşim yerinin sazdan çatılarına değdi, bir tarlayı geçti ve sık bir ormanın içinden ilerledi. Sonunda kuş yolunu buldu... Kalabalık bir köyün kalbinde. Bir nöbet geçirdi ve yere doğru düşerek bir binanın tahta duvarına çarptı ve ardından hareketli köy pazarındaki bir balık tezgahının arkasındaki yere düştü . Akşam çökerken ve pazar yeri boşalırken, hiç kimse Ölü kuşu fark ettiler ve kararan havada, cesetten yayılmaya başlayan solgun, cansız ışığı görececek kimse kalmadı.

Güvercin kaskatı kesildi ve soğudu, ancak tüyleri hâlâ sağlıklı bir sarı parıltıyla ışıldıyordu. Şafak vakti, bir çift siyah sıçan cesede rastladı. Sıçanlardan biri kokladı. Bir fare kuşun kocaman gözüne bakarken diğeri kıcını kokladı ve ikisi de leşin taze olduğunu görünce parçaladılar. Ancak bu korkunç ziyafeti bitirmeden önce, bir adam balık tezgahına yaklaştı, yeşil sırtlı sinekleri uzaklaştırdı ve ağır, süt gözlü bir balığı tezgahın kaba tahtalarına bıraktı . Fareler, kuşun etinde taşıdığı hastalıkla dolu olarak hızla uzaklaştılar .

Fareler becerikli leş yiyicilerdi, ancak kemirgenler üzerinde görünmeden beslenen parazitler daha da etkiliydi . Tapınak güverciniyle birlikte pazara gelen basil, farelerin vücutlarında çoğalarak onları, üzerlerine yerleşen pireler için yaşayan bir güveç ve ölüm iksiri haline getirdi. Bakterilerden büyük ölçüde etkilenmeseler de , pireler enfekte olmuş fare kanıyla beslenerek hızla çoğaldılar.

Güvercinin bir sonraki öğüne hazırlanırken sonraki konakçıların vücutlarına kusarak bulaştığı görüldü. Güvercinin farelerin yuvalarına adeta manna gibi düşmesinden sonraki iki hafta içinde pireler mikrobu köydeki her fareye yaydı.

Fareler ölmeye başlayınca, pireler daha sağlıklı yiyecek aramaya başladı. Hastalık da kemirgen popülasyonunu azalttıça yeni üreme alanları aradı ve milyarlarca pirenin midesinde taşınarak yeni bir konakçı buldu; hastalık bir sonraki kurbanına, insanlara geçti .

Bu tatlı ve güneşli sabahta, genç bir Çinli kız, lanetli güvercinin indiği yerden birkaç metre ötede, bir sebze tezgahının üzerine yığılmış siyah zencefil demetlerini inceliyordu. Küçük bir demeti işaret eden kız, tezgahı işleten yaşlı kadına bunun için ne istediğini sordu. Kadın dişsiz gülümsemesinin önünde yedi parmağını salladı. Kız sırttı ve kabul etti: "Uygun bir fiyattı." Kadın kızın paralarını aldı ve demet halindeki kökleri uzattı , ancak o anda genç müşterisi çığlık atarak tezgahtan uzaklaştı . "Bir fare!" diye bağırdı, hoş yüz hatları tiksintiyle buruştu. "Üzerimden geçti !" ayağım."

Kadın, havada tembelce elini sallayarak güldü. "Sadece zararsız haşereler," dedi sırtarak. "Etrafta bu kadar çok yiyecek olunca çok cüretkar oldular, neredeyse evcil hayvan gibiler."

Kız, satın aldığı şeyi almak için elini uzattı ve artık yaşlı kadından uzaklaşmayı diledi. ve 'evcil hayvanları'. Bileğinde bir yanma hissiyle satıcıdan tekrar uzaklaştı ve uzun eteğinin ucunu kaldırarak çıplak ayağını gösterdi. Daha yakından incelemek için eğildi ve kaşlarını çattı. Bunu yaparken, taktığı geniş hasır şapka yere düştü ve oradan geçen bir tüccar onu çiğnedi. Yaşlı kadından kahkaha koptu; en sıradan talihsizliklerden bile eğleniyor gibiydi. Kızın keskin bakışı kadının neşesini daha da artırdı.

"Eğer herkes senin kadar talihsiz olsaydı, şafak sökmeden hepimiz ölmüş olurduk," diye kıkırdadı kadın. Bu kasvetli felsefedeki komikliği göremeyen kız, şapkasını alıp tekrar başına taktı. Yaşlı kadının alaycı kahkahası , elinde bir demet zencefil, kirli bir şapka ve bir pire ısırtığıyla kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolurken onu takip etti .

Küçük de olsa bu lokma, bilinen dünyanın neredeyse yarısını yutmaya yetecek kadar büyük olacaktı .

Sadece birkaç gün içinde, ortaya çıkan hastalık salgını Çin köyünü bir tsunami gibi kasıp kavurdu. Toprağa ve üzerinde sürünen hayvanlara ve böceklere en yakın olan çocuklar, ilk hastalanan ve ölenler oldu. Enfeksiyonun ölüm oranı çok yüksekti.

Ürpertici bir şekilde, neredeyse yüzde yetmiş beşe yükseldi. Ilıman kış, hastalığın yayılması için ideal koşullar sunarken, yaklaşan sıcak havalar insanlar için daha da yıkıcı, bakteriler için ise daha bereketli olacaktı. Cehennem neşeye meyilli olmasa da , o trajik insan enfeksiyonu anında Lucifael sevinçten havalara uçtu. İnsanlık olgunlaşmıştı.

Ilık koşullar, Ölüm'e bol bir hasat sunmak için idealdi; Ölüm, keskin ve parlak bir tırpanı usta bir işçi gibi elinde tutarak, bolluktan payını almak için canla başla hazır bekliyordu.

Veba bulaşanlar, mikrop bağışıklık sistemlerini tamamen yok ettiği için aniden öldüler. Lenf düğümlerine saldırdı ve onları işlevsiz hale getirdi.

Kurbanın vücudu, tamamen yenik düşmeden önce kendini savunmak için çok az zaman bulmuştu . Kanama dolu kan, kurbanların derisinin altında siyah lekeler halinde birikmişti ve enfekte olmuş vücut sıvıları (kan, ter ve atıklar) korkunç bir koku yayıyordu.

Veba, Cehennem'in en zekice planlarından biriydi. Lucifael'in nefesi sinsiydi ve amacı düşmanlarının tamamen yok edilmesiydi. Bu nedenle veba, kimyasal bir şekil değiştiriciydi: bir biçimde başaramadığını diğerlerinde başardı. Hastalık değişti ve ikinci bir enfeksiyon dalgası insan yaşamı alanında karanlık bir şekilde dans etti, ardından üçüncü bir dalga geldi. Zatürre vebası kurbanlarının akciğerlerini enfekte etti ve orada o kadar hızlı çoğaldı ki, talihsiz kurbanın göğüs boşluğu enfeksiyondan günler sonra şişti ve kanla doldu. Bazıları vebadan kurtulsa da, zatürre vebası kimseye acımadı. Daha da kötüsü, enfeksiyon öksürük veya hapsirik yoluyla kolayca bulaşyordu; ölüm havayı dolduruyordu.

Üçüncü enfeksiyon türü hepsinden daha ölümcül oldu. Septisemik veba kanı etkiledi ve vücut dokusunun her zerresini hızla çoğalan basil ile doldurdu. Kurbanlar saatler içinde öldü, iç organları kelimenin tam anlamıyla son derece bulaşıcı kan havuzlarında sıvılaşmıştı . Akciğer yoluyla bulaşan veba türü gibi, septisemik enfeksiyon da neredeyse yüzde yüz ölümcüldü.

Salgın, kaynağından hızla yayıldı ve kırsal bölgeyi etkisi altına aldı. Salgına maruz kalan çevredeki köylerin ve kasabaların dörtte üçü günler içinde yok oldu. Sonraki haftalarda, yüz binlerce enfekte olmuş ölü, enfeksiyon korkusuyla gömülmeye cesaret edenlerin azlığı nedeniyle açık alanlara saçılmış halde kaldı. Sinek popülasyonu hızla arttı, çürüyen cesetler larvaları için mükemmel birer kuluçka ortamı oluşturdu. Ülkenin daha gelişmiş bölgelerinde, kararmış, şişmiş cesetlerin kokusu o kadar yoğundu ki, ölü bir köyün kokusu neredeyse on mil öteden bile duyulabiliyordu. On binlerce insan uzak, yerleşimsiz bölgelere sığınmak için kitlesel bir göç başlattı.

Panik içinde kaçırları sırasında bile, yolcular çürümüş insan kalıntılarıyla, bazen de bütün köylerin kalıntılarıyla dolu olan ana yollardan kaçındılar. Kırsal yollar genellikle ölü atlara koşulmuş, sineklerle dolu arabalarla tıkanmıştı. Ölüm ve çürüme her yerdedi. Veba hüküm sürüyordu ve insanlar onun kölesi olmuştu. Büyük Salgın, on altı zorlu yılda otuz beş milyondan fazla Çinlinin canını aldı ve yine de doymadı. Veba sessizce Mezopotamya ve Küçük Asya'ya doğru ilerledi, tıpkı Çin'i harap ettiği gibi , intikamcı, yağmacı bir ordu gibi tüm kıtaları kasıp kavurdu.

Hastalık, Moğolistan'ın kalbinden geçen ticaret yollarını takip ederek Asya medeniyetinin her damarına işlemişti. Doğu'nun mallarını Akdeniz'e taşıyan eski bir kervan yolu olan İpek Yolu, şimdi Ölüm'ün atanmış hizmetkarını Avrupa'ya doğru taşıyordu. Gerçekten de Ölüm, iğrenç bir esinti gibi topraklara esiyor, havayı çürümenin pis kokusuyla kirletiyordu. Kutsal olmayan kokusu, gökleri bile uyuşturacak kadar yoğundu . Böylece, tarihteki korkunç olayların her zaman yaptığı gibi, Lucifael'in mesajı tüm topraklara yayıldı: Yakında kendi topraklarını geri alacaktı.

[Bölüm 1 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~